

Håb Vendepunkt
Ny start Tilgivelse Fællesskab
Glæde Kærlighed Tro

Mens vi venter – 'version 2.0'

I januar-februar-marts i år ventede vi på **den helt store genåbning af kirken til påske**. Den kom – i al fald delvist, da fællessang igen blev tilladt, og et større antal kirkegængere kunne lukkes ind (pr.21.april) – ...men to en halv uge for sent ☹ Påskedag faldt i år d. 4. april...

Der er selvfølgelig gode grunde, helt sikkert også sundhedsmæssigt (u)forsvarlige (et trumfkort, ethvert ministerium i denne sælsomme tid kan 'trække') grunde til at det hele forløb som det gjorde, inklusive den klodsede nedlukning 23. december sent om aftenen!

I vinterens ventetid brugte vi her på hjemmesiden et fra folkekirkens grafikkatalog downloadet **stort påskeæg**. Æggets skal var bristefærdig af alle mulige gode og relevante ord. Overskriften dengang antydede at vi ventede spændt på **udklækning**: Hvad mon der kom ud af ægget ☺

Det spørgsmål, eller den tvivl, gælder egentlig til enhver tid: Hvad kommer der ud af det? Kirkens arbejde, hvad skal det til for? Præst, menighedsråd og ansattes opgave må være at lægge ord, musik, krop og sind til de erfaringer, vi mennesker er fælles om. *Corona* er i det lys en god anledning, forudsat man da slipper eller *er sluppet* for smitten, en indfaldsvinkel til det vi er fælles om, lige som juleaften, den lokale idrætshal, den lokale skole, den lokale dagligvareforretning. Et mødested.

Tingsted Kirke er et særlig smukt mødested, når familierne fejrer dåb, konfirmation, bryllup og begravelse. Det har de bare ikke kunnet lige så frimodigt som før. Gud ske lov og tak for, at I, på den anden side af flere 'genåbninger' og forvirrende retningslinjer, har husket og er vendt tilbage til jeres sognekirke ☪. Kirken kan noget særligt dér på kanten af alle liv og tilværelsers uundgåelige overgange. Vi burde 'tilbyde' endnu flere af disse ritualer/gudstjenestelige markeringer, f.eks. ved overgang fra børnefamilie til at de flytter hjemmefra, overgang fra arbejdsmarked til pensionisttilværelse, overgangen fra ung til voksen (konfirmationen 'dækker' overgangen barn til ung), i forbindelse med flytninger og andre opbrud i den struktur, vi regner for normal.

Men kirken 'kan' mere end dét. **At den i det hele taget står der**, næsten uanset hvad den bliver brugt til eller anset for at være, er et stærkt vidnesbyrd, tilmed fra ret gamle dage, om at her er noget, det er vigtigt at blive mindet om. Uanset om du sætter dine fødder der om søndagen og mærker de gamle kirkebænkes ukomfortable mod din ende, mærker du den i al fald, når du skal dreje rattet i bilen på vej i det karakteristiske sving.

Vi kan ikke blive ved at vente på at kirkeministeren fastsætter de betingelser og grænser, inden for hvilke det kirkelige fællesskab et sogn er, kan manøvrere og agere. Jeg kan som tjenestemand ikke opfordre til civil ulydighed eller andre former for protest; men jeg kan forhåbentlig som jeres præst medvirke til, at kirken (igen, dvs. som den altid har været, lige siden de allerførste kristne) kan blive det samlingssted, hvor den store (gen)åbning af hjerte, mund og hænder finder sted.

Jeppe Sørensen